

מה שנשבר הוא
מחסום הפחד. מה
שהתחיל כהפגנות
של צעירים הפך
למרד של
אוכלוסיה שלמה,
המשתתפת
באירועים הפורצים
בכל יום.
ילדים, נשים וזקנים
יצאים לרחובות
לעימות יום-יומי
עם צה"ל

שקט יחסי ברמאללה

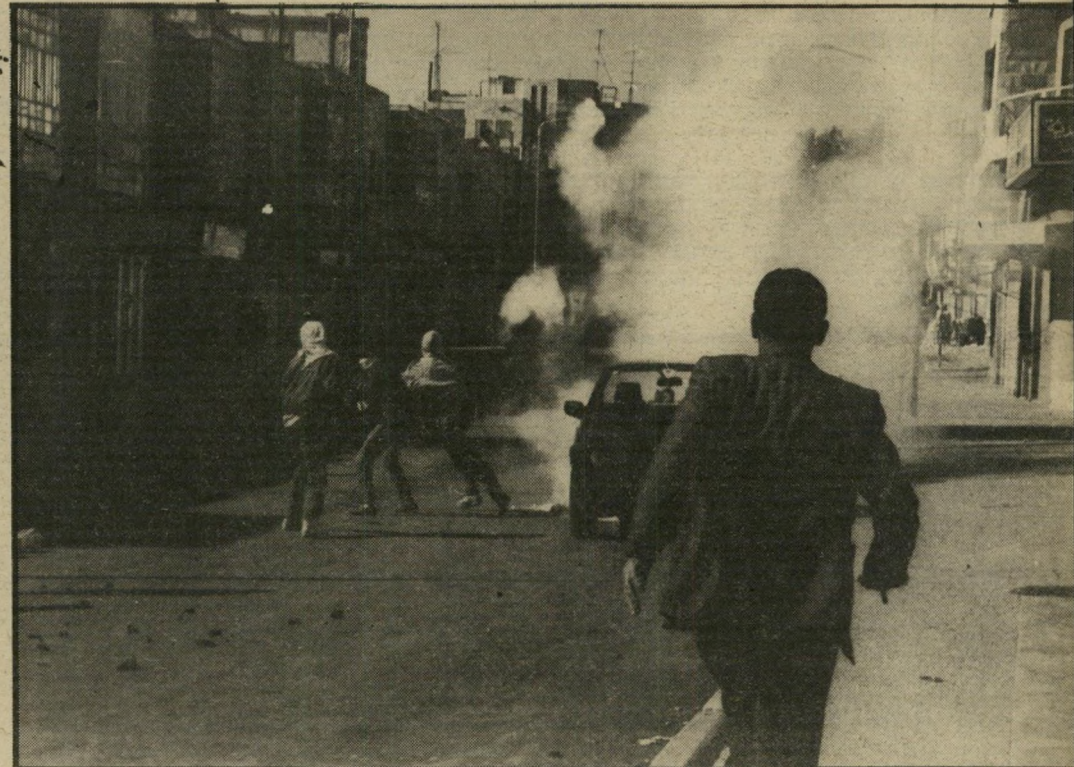

המיסגרים, הפר את הרממה. ילדים קטנים הסתובבו ליד חצרות-הבתים. המבוגרים היו כפנים. הגברים היו כמיסגרים. לקראת הצהריים, שעת סיום התי-פילה, התחילו להראות צעירים ברחובות העיר. הם הקשיבו בחצי אוזן לקול הבוקע מן הרמקולים של המיסגרים. ואז, כאילו לפי פקודה מאי-שם, הם הורידו את הכאפיות מעל לצווארם

זה היה ביום-שישי. הרוח נשבה. היה קר ברמאללה. ג'יפים של מישמר-הגבול, שחלונותיהם מוגנים ברשת-מיסגרים. ברזל מסורגת, נעו אנה ואנה ברחובות השוממים. רק קולו של הרשון, שבקע מן

בתחלה היה שקט. לא שקט יחסי, היה פשוט שקט. החנויות היו סגורות ומוגפות, כתייהקפה היו נעולים, המיסעדות לא נפתחו. גם השוק היה ריק לחלוטין. מכוניות מעטות נסעו ברחובות רמאללה וחלפו בהם במהירות. רק הרכב הצבאי, ג'יפים ומכוניות צבאיות אחרות, הסתובבו בעיר הריקה, שנראתה באותו הבוקר כמו עירירפאים.

צילמה וכתבה ענת סרגוסטי

אלה מול אלה הצעירים של רמאללה, רובם בפנים מכו-סות, נלחמים בחיילי צה"ל המנסים לפזר אותם. הצעירים ידו אבנים והחיילים ירו כדורי-גומי וגאז-מדמיע.

המפגינים, אך אלה לא נרתעו ממנו, וזרקו אותו בחזרה לכיוון החיילים. כך קרה פעמים אחדות. גם ירי של כדורי-גומי לא הרתיע את הצעירים ברחוב.

רימוני-גאז בחזרה החיילים זרקו רי-מוני-גאז אל עבר הצעירים מידי האבנים. הרימון התגלגל לכיוון